

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

7. září 2023*

„Řízení o předběžné otázce – Prostor svobody, bezpečnosti a práva – Justiční spolupráce v občanských věcech – Nařízení (ES) č. 44/2001 – Uznávání a výkon rozhodnutí vydaných v jednom členském státě v jiném členském státě – Článek 34 – Důvody pro zamítnutí – Narušení veřejného pořádku Evropské unie a členského státu – Pojem ‚veřejný pořádek‘ – Vzájemná důvěra – ‚Kvazi anti-suit injunctions‘ – Rozhodnutí bránící výkonu práva na soudní ochranu nebo pokračování řízení zahájených u soudů jiného členského státu“

Ve věci C-590/21,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Areios Pagos (Kasační soud, Řecko) ze dne 25. června 2021, došlým Soudnímu dvoru dne 23. září 2021, v řízení

Charles Taylor Adjusting Ltd

a

FD

proti

Starlight Shipping Co.

a

Overseas Marine Enterprises Inc.,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení: K. Jürimäe, předsedkyně senátu, M. Safjan, N. Piçarra, N. Jääskinen (zpravodaj)
a M. Gavalec, soudci,

generální advokát: J. Richard de la Tour,

za soudní kancelář: A. Calot Escobar, vedoucí

s přihlédnutím k písemné části řízení,

* Jednací jazyk: řečtina.

s ohledem na vyjádření, která předložili:

- za Charles Taylor Adjusting Ltd a FD: S. Cogley, advocate, A. Nasikas, G. Orfanidis a K. Sotiriadis, dikigoroí,
- za Overseas Marine Enterprises Inc. a Starlight Shipping Co.: K. Georgopoulos, dikigoros,
- za řeckou vládu: Z. Chatzipavlou, K. Georgiadis a L. Kotroni, jako zmocněnci,
- za španělskou vládu: M. J. Ruiz Sánchez, jako zmocněnkyní,
- za Evropskou komisi: T. Adamopoulos a S. Noë, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 23. března 2023,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 34 bodu 1 a čl. 45 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi Charles Taylor Adjusting Ltd (dále jen „Charles Taylor“) a FD, zástupci pojistitelů námořní lodě *Alexandros T.*, na jedné straně a společnostmi Starlight Shipping Co. (dále jen „Starlight“), majitelkou této lodi, a Overseas Marine Enterprises Inc. (dále jen „OME“), provozovatelkou uvedené lodě, na straně druhé ve věci uznání a výkonu rozsudku a dvou usnesení High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division (Commercial Court) [Vrchní soud (Anglie a Wales), senát pro obchodní spory, Spojené království] (dále jen „rozsudek a usnesení High Court“) v Řecku.

Právní rámec

Nařízení č. 44/2001

- 3 Článek 34 bod 1 nařízení č. 44/2001, který byl časově použitelný na spor v původním řízení, stanovoval:

„Rozhodnutí se neuzná,

1. je-li takové uznání zjevně v rozporu s veřejným pořádkem členského státu, v němž se o uznání žádá[...]“.
- 4 Článek 45 odst. 1 nařízení zněl:

„Soud, u něhož byl opravný prostředek podle článku 43 nebo článku 44 podán, zamítne nebo zruší prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí pouze na základě důvodů uvedených v člancích 34 a 35. Soud vydá neprodleně rozhodnutí.“

Dohoda o vystoupení

5 Dohoda o vystoupení Spojeného království Velké Británie a Severního Irska z Evropské unie a Evropského společenství pro atomovou energii (Úř. věst. 2020, L 29, s. 7, dále jen „dohoda o vystoupení“) byla přijata dne 17. října 2019 a vstoupila v platnost dne 1. února 2020.

6 Článek 67 dohody, nadepsaný „Příslušnost, uznávání a výkon soudních rozhodnutí a související spolupráce mezi ústředními orgány“, v odst. 2 písm. a) stanoví:

„Ve Spojeném království, jakož i v členských státech se v případech zahrnujících Spojené království, pokud jde o uznávání a výkon rozsudků, rozhodnutí, veřejných listin, soudních smírů nebo dohod, použijí níže uvedené akty nebo ustanovení takto:

a) nařízení [Evropského parlamentu a Rady] (EU) č. 1215/2012 [ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1)] se použije na uznávání a výkon rozhodnutí přijatých v soudních řízeních zahájených před koncem přechodného období a na veřejné listiny, které byly před koncem přechodného období formálně vyhotoveny nebo registrovány, a na soudní smíry, které byly před koncem tohoto období schváleny nebo uzavřeny [...]“

7 Článek 126 uvedené dohody stanoví přechodné období, které začíná dnem vstupu této dohody v platnost a končí dnem 31. prosince 2020, během něhož se v souladu s čl. 127 odst. 1 prvním pododstavcem téže dohody použije na Spojené království a ve Spojeném království unijní právo, není-li v dohodě o vystoupení stanoveno jinak.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

8 Dne 3. května 2006 se u pobřeží zálivu Port Elizabeth (Jihoafrická republika) loď *Alexandros T.* i s nákladem potopila. Starlight a OME, tj. majitelka a provozovatelka lodi, požadovaly od pojistitelů lodi náhradu škody na základě smluvní odpovědnosti pojistitelů z důvodu vzniku pojistné události.

9 Vzhledem k tomu, že pojistitelé tuto náhradu odmítli vyplatit, podala na ně Starlight v témže roce žalobu k soudu ve Spojeném království a proti jednomu z nich podala návrh na zahájení rozhodčího řízení. V době, kdy uvedená řízení probíhala, Starlight, OME a pojistitelé lodi uzavřely dohody o narovnání, kterými byla řízení mezi stranami ukončena. Pojistitelé tak v dohodnuté lhůtě vyplatili z titulu pojistné události plnění stanovené v pojistných smlouvách ve výši úplné náhrady ztráty lodě.

10 Dohody o narovnání byly ve Spojeném království potvrzeny dne 14. prosince 2007 a 7. ledna 2008 soudem, u něhož probíhalo uvedené soudní řízení. Uvedený soud nařídil zastavení všech následných řízení v dotčené věci, která vyplynula z téže žaloby.

11 Po uzavření uvedených dohod podali Starlight a OME, jakož i ostatní majitelé lodi *Alexandros T.* a některé fyzické osoby, jež je právně zastupují, několik nových žalob u Polymeles Protodikeio Peiraios (soud prvního stupně v Pireu, Řecko), z nichž je třeba zmínit žaloby podané dne 21. dubna 2011 a 13. ledna 2012 mimo jiné proti společnosti Charles Taylor, která poskytuje právní a technické poradenství a hájila pojistitele lodi proti nárokům společnosti Starlight před soudem uvedeným v předchozím bodě, a proti FD, řediteli této společnosti.

- 12 Starlight a OME se těmito novými žalobami domáhaly náhrady majetkové i nemajetkové újmy, jež jim údajně vznikla v důsledku jich se týkajících nepravdivých a pomlouvačných tvrzení pojistitelů lodi a jejich zástupců. Starlight a OME tvrdily, že v době, kdy ještě probíhalo původní řízení o vyplacení pojistného plnění od pojistitelů a kdy přetrvávalo jejich odmítnutí pojistné vyplatit, pracovníci a zástupci těchto pojistitelů šířili na půdě Ethniki Trapeza tis Ellados (řecká národní banka), která byla zástavním věřitelem jednoho z majitelů lodi, jakož i na pojistném trhu nepravdivé pomluvy, že potopení lodi bylo způsobeno vážnými závadami na ní, o nichž majitelé věděli.
- 13 V době, kdy probíhala řízení o nových žalobách, podali pojistitelé lodi a jejich zástupci, včetně společnosti Charles Taylor a FD, odpůrci v těchto řízeních, u anglických soudů žaloby proti společností Starlight a OME, kterými se domáhali určení, že řízení zahájená v Řecku představují porušení dohod o narovnání, a uspokojení svých „nároků na deklaratorní nápravu a na náhradu škody“.
- 14 Po vyčerpání všech opravných prostředků vedla tato řízení proti společností Starlight a OME ve Spojeném království dne 26. září 2014 k vydání rozsudku a usnesení High Court. Podle tohoto rozsudku a těchto usnesení, jež se opíraly o obsah dohod o narovnání a doložku o volbě soudu, v níž byl určen uvedený soud, byla navrhovatelům v původním řízení přiznána náhrada související s řízením v Řecku, jakož i náhrada nákladů řízení v Anglii.
- 15 Monomeles Protodikeio Peiraios, Naftiko Tmima (samosoudce soudu prvního stupně v Pireu, oddělení pro námořní agendu, Řecko) vyhověl návrhu společnosti Charles Taylor a FD ze dne 7. ledna 2015 znějícímu na uznání rozsudku a usnesení High Court a jejich prohlášení za částečně vykonatelné v Řecku v souladu s nařízením č. 44/2001.
- 16 Dne 11. září 2015 podaly Starlight a OME proti rozsudku Monomeles Protodikeio Peiraios, Naftiko Tmima (samosoudce soudu prvního stupně v Pireu, oddělení pro námořní agendu) odvolání k Monomeles Efeteio Peiraios Naftiko Tmima (samosoudce odvolacího soudu v Pireu, oddělení pro námořní agendu, Řecko).
- 17 Rozsudkem ze dne 1. července 2019 posledně uvedený soud jejich odvolání vyhověl s odůvodněním, že rozhodnutí, jejichž uznání a výkon byly požadovány, obsahují „kvazi anti-suit injunctions“ (zákazy vést řízení v téže věci u jiného soudu), které vylučovaly možnost zúčastněných obrátit se na řecké soudy, což je v rozporu s čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950, jakož i s čl. 8 odst. 1 a článkem 20 Syntagma (řecká ústava), přičemž tato ustanovení jsou v Řecku „jádro“ pojmu „veřejný pořádek“.
- 18 Charles Taylor a FD podali proti uvedenému rozsudku kasační opravný prostředek k Areios Pagos (Kasační soud, Řecko), který je předkládajícím soudem. Tvrdí, že rozsudek a usnesení High Court nejsou ve zjevném rozporu s veřejným pořádkem místa soudu ani Evropské unie a že neporušují jeho základní zásady. Tvrdí, že přiznání předběžné náhrady škody na základě nových žalob podaných v Řecku před podáním žalob u anglických soudů nebránilo zúčastněným, aby pokračovali v podávání žalob u řeckých soudů, ani uvedeným soudům, aby jim poskytovaly soudní ochranu. V důsledku toho bylo nesprávně konstatováno, že rozsudek a usnesení High Court představují „kvazi anti-suit injunctions“.

19 Za těchto okolností se Areios Pagos (Kasační soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Musí být výraz ‚zjevně v rozporu s unijním veřejným pořádkem‘, tedy potažmo výraz ‚zjevně v rozporu s veřejným pořádkem členského státu‘, což je důvodem pro odepření uznání a prohlášení vykonatelnosti podle čl. 34 bodu 1 a čl. 45 odst. 1 nařízení č. 44/2001, v přesném smyslu chápány tak, že vedle výslovných ‚anti-suit injunctions‘, které zakazují zahájení nebo pokračování v řízení před soudem jiného členského státu, zahrnuje i rozhodnutí nebo usnesení unijních soudů, které ztěžují a komplikují žalobci možnost získat soudní ochranu u soudu jiného členského státu nebo pokračovat v řízeních již zahájených u tohoto soudu, a je takový zásah do pravomoci soudu jiného členského státu projednat určitý spor, který mu již byl předložen, slučitelný s unijním veřejným pořádkem? Konkrétně, je v rozporu s unijním veřejným pořádkem ve smyslu čl. 34 bodu 1 a čl. 45 odst. 1 nařízení č. 44/2001 uznání nebo prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí nebo usnesení vydaného soudem členského státu, který přiznává prozatímní a předběžnou náhradu nákladů řízení žadatelům o uznání nebo prohlášení vykonatelnosti, které jim vznikly v souvislosti s podáním žaloby nebo pokračováním v řízení před soudem jiného členského státu, a to z toho důvodu, že:
- a) z přezkumu této žaloby vyplýne, že se na věc vztahuje dohoda o narovnání, řádně uzavřená a potvrzená soudem členského státu, který vydal rozhodnutí nebo usnesení, a
 - b) soud jiného členského státu, u něhož byla podána nová žaloba stranou, proti níž bylo rozhodnutí nebo usnesení vydáno, není příslušný z důvodu doložky o výlučné příslušnosti?
- 2) V případě záporné odpovědi na první otázku, jedná se v pravém smyslu čl. 34 bodu 1 nařízení č. 44/2001, vymezeného výkladem Soudního dvora, o překážku uznání a prohlášení vykonatelnosti v Řecku týkající se rozhodnutí a usnesení s výše uvedeným obsahem (viz první otázka) přijatých soudy jiného členského státu (Spojeným královstvím), jsou-li toto rozhodnutí a tato usnesení v přímém a zjevném rozporu s vnitrostátním veřejným pořádkem vzhledem k (výše uvedeným) základním politickým a právním konceptům převládajícím v Řecku a základním normám řeckého práva, která tvoří jádro práva na soudní ochranu [články 8 a 20 ústavy, článek 33 Astikos Kodikas (občanský zákoník) a zásada zachování práva na soudní ochranu, jak je promítána do veškerého řeckého práva procesního a konkretizována zejména v článku 176, čl. 173 odst. 1 až 3 a člancích 185, 205 a 191 Kodikas Politikis Dikonomias (občanský soudní řád) [...]], jakož i čl. 6 odst. 1 [Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod], takže v takovém případě by bylo možné neuplatnit zásadu volného pohybu soudních rozhodnutí, která je inherentní unijnímu právu? Je neuznání z důvodu této překážky slučitelné s pojetími, jež přejímají a podporují celoevropský úhel pohledu?“

K předběžným otázkám

Úvodní poznámky

- 20 Pokud jde o místní použitelnost nařízení č. 44/2001 bez ohledu na vystoupení Spojeného království z Unie, je třeba úvodem poznamenat, že podle čl. 67 odst. 2 písm. a) dohody o vystoupení ve spojení s jejími články 126 a 127 se nařízení č. 1215/2012 ve Spojeném království a v členských státech v případech zahrnujících Spojené království použije na uznávání a výkon rozhodnutí přijatých v soudních řízeních zahájených před koncem přechodného období, tj. před 31. prosincem 2020.

- 21 Z toho vyplývá, že za stejných podmínek zůstávají použitelná i ustanovení o uznávání a výkonu obsažená v nařízení č. 44/2001, které už bylo při přijetí dohody o vystoupení zrušené a nahrazené nařízením č. 1215/2012.
- 22 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci byly rozsudek a usnesení High Court vydány dne 26. září 2014, je nařízení č. 44/2001 na spor v původním řízení místně použitelné.

K první otázce

- 23 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 34 bod 1 nařízení č. 44/2001 ve spojení s jeho čl. 45 odst. 1 vykládán v tom smyslu, že soud členského státu může odmítnout uznání a výkon rozhodnutí soudu jiného členského státu z důvodu jeho rozporu s veřejným pořádkem spočívajícího v tom, že toto rozhodnutí brání pokračování řízení probíhajícího před jiným soudem prvního členského státu tím, že přiznává jednomu z účastníků řízení předběžnou peněžní náhradu nákladů, které nese z důvodu zahájení tohoto řízení, a to zaprvé proto, že se na předmět tohoto řízení vztahuje dohoda o narovnání, jež byla platně uzavřena a potvrzena soudem členského státu, který uvedené rozhodnutí vydal, a zadruhé proto, že soud prvního členského státu, u něhož bylo toto sporné řízení zahájeno, není vzhledem k doložce o výlučné příslušnosti příslušný.
- 24 Nařízení č. 44/2001 spočívá na důvěře, kterou členské státy vzájemně mají ve své právní systémy a soudní instituce (rozsudek ze dne 9. prosince 2003, Gasser, C-116/02, EU:C:2003:657, bod 72). Kromě několika omezených výjimek, mezi něž patří rozpor s veřejným pořádkem členského státu, v němž se o uznání žádá, uvedený v čl. 34 bodě 1 nařízení č. 44/2001, tudíž toto nařízení neumožňuje přezkum příslušnosti soudu soudem jiného členského státu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 27. dubna 2004, Turner, C-159/02, EU:C:2004:228, bod 26, jakož i ze dne 10. února 2009, Allianz a Generali Assicurazioni Generali, C-185/07, EU:C:2009:69, bod 29).
- 25 Zákaz podat žalobu k zahraničnímu soudu nebo u něj pokračovat v řízení, který soud pod hrozbou sankce ukládá účastníku řízení v rámci „anti-suit injunction“, má přitom za následek zásah do příslušnosti zahraničního soudu k vyřešení sporu. Pokud je totiž proti žalobci vydán příkaz, kterým se mu zakazuje takovou žalobu podat, je nutno konstatovat zásah do příslušnosti zahraničního soudu, který je jako takový neslučitelný s nařízením (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 27. dubna 2004, Turner, C-159/02, EU:C:2004:228, bod 27; ze dne 10. února 2009, Allianz a Generali Assicurazioni Generali, C-185/07, EU:C:2009:69, bod 34, a ze dne 13. května 2015, Gazprom, C-536/13, EU:C:2015:316, bod 32).
- 26 V projednávané věci z předkládacího rozhodnutí v podstatě vyplývá, jak je zmíněno v bodě 14 tohoto rozsudku, že rozsudek a usnesení High Court, jehož výlučnou příslušnost si strany zvolily v rámci dohod o narovnání, nejsou určeny přímo řeckým soudům ani formálně nezakazují řízení, které bylo zahájeno u předkládajícího soudu. Tento rozsudek a usnesení nicméně obsahují odůvodnění týkající se zaprvé porušení těchto dohod o narovnání společnostmi Starlight a OME, jakož i fyzickými osobami, které je zastupují, zadruhé sankce, kterým se tyto společnosti vystavují v případě, že povinnosti vyplývající z uvedeného rozsudku a usnesení nedodrží, a zatřetí příslušnosti řeckých soudů ve vztahu k uvedeným dohodám o narovnání. Navíc tento rozsudek a usnesení obsahují rovněž odůvodnění týkající se peněžitých trestů, které hrozí společnostem Starlight a OME a fyzickým osobám, které je zastupují, a zejména rozhodnutí o přiznání náhrady škody formou zálohy, jejíž výše není konečná a závisí na dalším řízení před těmito soudy.

- 27 Z výše uvedeného vyplývá, že jak konstatoval generální advokát v bodě 38 svého stanoviska, rozsudek a usnesení High Court lze kvalifikovat jako „kvazi anti-suit injunctions“. Cílem tohoto rozsudku a usnesení sice není zakázat účastníkům řízení podat žalobu k zahraničnímu soudu nebo pokračovat v řízení před ním, avšak bylo by možné mít za to, že jejich účinkem je přinejmenším odrazení společností Starlight a OME, jakož i jejich zástupců od toho, aby se obraceli na řecké soudy nebo aby před nimi pokračovala řízení o žalobách s tímž předmětem jako řízení zahájená před soudy Spojeného království, což v každém případě musí předkládající soud ověřit.
- 28 Příkaz, který by měl takové účinky, by s ohledem na zásady připomenuté v bodech 24 a 25 tohoto rozsudku nebyl s nařízením č. 44/2001 slučitelný.
- 29 Soud členského státu, v němž se o uznání žádá, nicméně nemůže odmítnout uznat rozhodnutí vydané v jiném členském státě pouze z důvodu, že má za to, že v tomto rozhodnutí bylo nesprávně použito vnitrostátní nebo unijní právo, jelikož by tím byl zpochybněn účel nařízení č. 44/2001 (rozsudky ze dne 28. dubna 2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, bod 60, a ze dne 16. ledna 2019, Liberato, C-386/17, EU:C:2019:24, bod 54).
- 30 Z toho plyne, že je třeba zkoumat, zda soud členského státu může v rámci přezkumu opravného prostředku proti prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí soudu jiného členského státu zrušit toto prohlášení z důvodu, že uvedené rozhodnutí je „kvazi anti-suit injunction“, který je v zásadě neslučitelný s nařízením č. 44/2001.
- 31 V tomto ohledu je třeba zaprvé připomenout, že čl. 45 odst. 1 uvedeného nařízení omezuje možnost zamítnout nebo zrušit prohlášení vykonatelnosti na některý z důvodů uvedených v člancích 34 a 35 nařízení. Zadruhé čl. 34 odst. 1 nařízení v podstatě stanoví, že se rozhodnutí neuzná, je-li jeho uznání zjevně v rozporu s veřejným pořádkem členského státu, v němž se o uznání žádá.
- 32 Co se týče pojmu „veřejný pořádek“ uvedeného v daném ustanovení, Soudní dvůr rozhodl, že článek 34 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán restriktivně, jelikož představuje překážku uskutečnění jednoho ze základních cílů nařízení. Ustanovení o veřejném pořádku obsažené v čl. 34 bodě 1 se může uplatnit pouze ve výjimečných případech (rozsudky ze dne 28. března 2000, Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, bod 21, a ze dne 25. května 2016, Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, bod 38 a citovaná judikatura).
- 33 Ačkoli je členským státům v zásadě ponechána volnost určit na základě výhrady uvedené v daném ustanovení požadavky vyplývající z jejich veřejného pořádku v souladu s jejich vlastními pojetími, spadá určení mezi tohoto pojmu do výkladu nařízení (rozsudky ze dne 28. března 2000, Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, bod 22, a ze dne 7. dubna 2022, H Limited, C-568/20, EU:C:2022:264, bod 42).
- 34 Soudnímu dvoru proto sice nepřísluší definovat obsah pojmu „veřejný pořádek členského státu“, avšak přísluší mu kontrolovat meze, v jejichž rámci může soud členského státu tento pojem použít k tomu, aby neuznal rozhodnutí vydané v jiném členském státě (rozsudky ze dne 28. března 2000, Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, bod 23, a ze dne 7. dubna 2022, H Limited, C-568/20, EU:C:2022:264, bod 42).

- 35 Použití ustanovení o veřejném pořádku obsaženého v čl. 34 bodě 1 nařízení č. 44/2001 přichází do úvahy pouze v případě, že by uznání rozhodnutí vydaného v jiném členském státě nepřijatelným způsobem narušovalo právní řád členského státu, v němž se o uznání žádá, neboť by bylo v rozporu s některou základní zásadou. Aby byl respektován zákaz přezkoumávání rozhodnutí vydaného v jiném členském státě ve věci samé, musel by zásah představovat zjevné porušení právního pravidla považovaného v právním řádu členského státu, v němž se o uznání žádá, za zásadní, nebo práva, které je v tomto právním řádu uznáváno za základní (rozsudky ze dne 28. března 2000, Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, bod 37, a ze dne 16. července 2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, bod 44).
- 36 Okolnost, že se zjevné pochybení, kterého se měl dopustit soud státu původu, týká pravidla unijního práva, nemění podmínky použití ustanovení o veřejném pořádku ve smyslu čl. 34 bodu 1 nařízení č. 44/2001. Je totiž na vnitrostátním soudu, aby zajistil stejnou účinnost ochrany práv zakotvených vnitrostátním právním řádem i práv zakotvených právním řádem unijním. Uvedené ustanovení se má uplatnit tímž způsobem, pokud by dané právní pochybení znamenalo, že by uznání dotyčného rozhodnutí ve státě, v němž se o uznání žádá, vedlo ke zjevnému porušení právního pravidla zásadního pro unijní právní řád, a tedy pro právní řád tohoto členského státu (rozsudky ze dne 11. května 2000, Renault, C-38/98, EU:C:2000:225, bod 32, jakož i ze dne 16. července 2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, body 48 a 50).
- 37 V projednávaném případě rozsudek a usnesení High Court, které by v souladu s bodem 27 tohoto rozsudku mohly být kvalifikovány jako „kvazi anti-suit injunctions“, jelikož nepřímou ovlivňují pokračování řízení zahájeného před soudy jiného členského státu, nedodrží obecnou zásadu plynoucí z judikatury Soudního dvora, podle níž každý soud, jemuž byla věc předložena, sám na základě pravidel, která se na něj vztahují, určí, zda je příslušný k rozhodnutí sporu, který mu byl předložen (obdobně viz rozsudky ze dne 10. února 2009, Allianz a Generali Assicurazioni Generali, C-185/07, EU:C:2009:69, bod 29, jakož i ze dne 13. května 2015, Gazprom, C-536/13, EU:C:2015:316, bod 33).
- 38 Takové „kvazi anti-suit injunctions“ jsou v rozporu s důvěrou, kterou členské státy vzájemně přiznávají svým právním systémům a soudním institucím a na které spočívá systém příslušnosti podle nařízení č. 44/2001 (obdobně viz rozsudek ze dne 10. února 2009, Allianz a Generali Assicurazioni Generali, C-185/07, EU:C:2009:69, bod 30).
- 39 Jak konstatoval generální advokát v bodě 53 svého stanoviska, za těchto podmínek, s výhradou ověření předkládajícím soudem, mohou být uznání a výkon rozsudku a usnesení High Court neslučitelné s veřejným pořádkem právního řádu členského státu, v němž se o uznání žádá, jelikož mohou narušit základní zásadu panující v unijním soudním prostoru spočívající na vzájemné důvěře, podle níž rozhoduje o své vlastní příslušnosti každý soud.
- 40 Mimo to tento druh „kvazi anti-suit injunctions“ může rovněž narušit přístup osoby, vůči níž směřují, k soudu. Jak totiž podotkla Komise, přiznání náhrady nákladů řízení, které žalovaný nese v důsledku zahájení řízení před soudem členského státu, v němž se žádá o uznání, ve formě předběžného finančního odškodnění, ztěžuje, či dokonce znemožňuje žalobci pokračování v tomto řízení.
- 41 S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 34 bod 1 nařízení č. 44/2001 ve spojení s jeho čl. 45 odst. 1 musí být vykládán v tom smyslu, že soud členského státu může odmítnout uznání a výkon rozhodnutí soudu jiného členského státu z důvodu jeho rozporu s veřejným pořádkem spočívajícího v tom, že toto rozhodnutí brání

pokračování řízení probíhajícího před jiným soudem prvního členského státu tím, že přiznává jednomu z účastníků řízení předběžnou peněžní náhradu nákladů, které nese z důvodu zahájení tohoto řízení, a to zaprvé proto, že se na předmět tohoto řízení vztahuje dohoda o narovnání, jež byla platně uzavřena a potvrzena soudem členského státu, který uvedené rozhodnutí vydal, a zadruhé proto, že soud prvního členského státu, u něhož bylo toto sporné řízení zahájeno, není příslušný vzhledem k doložce o výlučné příslušnosti.

Ke druhé otázce

- 42 Druhá otázka je položena pro případ záporné odpovědi na první otázku. S ohledem na odpověď podanou na tuto první otázku není tedy namístě na ni odpovídat.

K nákladům řízení

- 43 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Článek 34 bod 1 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ve spojení s jeho čl. 45 odst. 1

musí být vykládán v tom smyslu, že

soud členského státu může odmítnout uznání a výkon rozhodnutí soudu jiného členského státu z důvodu jeho rozporu s veřejným pořádkem spočívajícího v tom, že toto rozhodnutí brání pokračování řízení probíhajícího před jiným soudem prvního členského státu tím, že přiznává jednomu z účastníků řízení předběžnou peněžní náhradu nákladů, které nese z důvodu zahájení tohoto řízení, a to zaprvé proto, že se na předmět tohoto řízení vztahuje dohoda o narovnání, jež byla platně uzavřena a potvrzena soudem členského státu, který uvedené rozhodnutí vydal, a zadruhé proto, že soud prvního členského státu, u něhož bylo toto sporné řízení zahájeno, není příslušný vzhledem k doložce o výlučné příslušnosti.

Podpisy.